

Juriste, sieva un māte

Begonja nespēja saprast, kāpēc Dievs pielāva, ka viņas brālis nokļūst komā. Pēc atgriešanās, ko viņa piedzīvoja savā dzīvē viņa ir nesusi savu jaunatrusto ticību un prieku daudziem citiem cilvēkiem.

13.06.2009

Pirms dažiem gadiem mans 28 gadus vecais brālis pēkšņi saslima ar smagu slimību. Viņš bija komā vairāk nekā mēnesi. Šajās garajās dienās mani nepameta doma, ka Dievs nedrīkst

viņam sagādāt šādas ciešanas. Es iekšēji pret to sacēlos.

Līdz tam mana dzīve bija griezusies ap draugiem, darbu un ģimeni. Bet es tik un tā nejutu piepildījumu. Kaut kā pietrūka. Es uzskatīju sevi par praktizējošu katolieti, tikai es praktizēju ticību pati savā veidā.

Slimnīcā es sāku lūgties Dievmāti. Es nevarēju atcerēties, kā jāskaita Rožukronis, tāpēc es vienkārši teicu: „Pirmais noslēpums”, un lūdzos „Tēvs mūsu”, desmit „Esi sveicināta” un „Es ticu”, tad „otrais noslēpums” un tā tālāk. Kādā no šīm dienām es pati sev pilnīgi negaidīti nonācu baznīcā pie biktskrēsla un sāku runāt ar priesteri. Kad es iznācu ārā, es biju pilnīgi pārveidota. Kopš šī brīža mana dzīve ir pagriezusies par 180 grādiem.

Dievs meklēja mani, Viņš atrada mani un te nu es esmu. Pēc kāda laika es lūdzu, lai mani uzņem Opus

Dei kā supernumerāriju. Kaut arī bija nedaudz bail spert šo soli, tas bija vislabākais lēmums, kādu es jebkad esmu pieņēmusi.

Es esmu juriste Salamankā, pilsētā, kas man ļoti patīk. Esmu precējusies, un man ir viens bērns. Tāda ir mana pasaule. Es zinu, ka es esmu šeit ar noteiktu mērķi: mīlēt savu vīru un dēlu, palīdzēt citiem un vest viņus pie Dieva. Esmu bieži sev jautājusi, kā es varētu palīdzēt citiem tur, kur es esmu. Es atradu atbildi cilvēkos, kurus satiku savā darbā. Piemēram, Estrella un viņas vīrs ir trūcīgi un viņš cieš no AIDS, viņiem nav māju. Kopā ar vairākiem draugiem mēs atradām viņiem piemērotu vietu kur dzīvot un pietiekamu finansiālu atbalstu, lai varētu dzīvot pienācīgi. Es atceros, kā Estrella katru dienu lūdzās „mans Jēzu, mana dzīvība” un es atceros viņas prieku, saņemot Sv. Komūniju pēc daudziem gadiem smagas dzīves bez ticības.

Daudzas lietas ir atkarīgas no tā, vai mēs dzīvojam tā, kā Dievs vēlas”, Sv. Hosemarija raksta grāmatā „Ceļš”. Cik patiesi! Mums jādara tas, kas jādara un jāieliek sevi tajā, ko mēs darām. Šī doma bija kā lukturis, kas sāka rādīt man ceļu – mājās, darbā, visur. Kopš es sāku cīnīties par to, lai Dievam būtu centrālā vieta manā dzīvē, es esmu kļuvusi mierīgāka, laimīgāka un sasniedzu daudz vairāk. Un man prātā ienāk „trakas” idejas par to, kā stāstīt citiem. Un es to daru – stāstu gan kafijas pauzēs draugiem, gan autobusa pieturā citām māmiņām, gan cilvēkiem darbā.

Es cenšos nodrošināt, lai katrs, kas atnāk uz manu juristes biroju, aizietu iedrošināts. Sv. Hosemarija ir teicis, ka mums kristiešiem jābūt kā „intravenozai injekcijai sabiedrības asinsritē”. Kā juriste es cenšos ne tikai aizstāvēt savus klientus un risināt viņu jautājumus, bet arī

klausīties, atbalstīt ar padomu un runāt par Dievu. Tas viss man palīdz sevi svētdarīt un turklāt labi pavadīt laiku.

Uz sava darbagalda es glabāju mazu Dievmātes attēlu. Reiz jauna kliente, kad, prom ejot, es viņu pavadīju līdz durvīm, norādot uz šo attēlu, teica: „Es jūtos droši, jo jums ir lieliska pavadone manas problēmas risināšanā”. Tas deva man iespēju aprunāties ar viņu par dažām citām lietām.

Citā dienā kāds pāris atnāca pie manis, lai runātu par šķiršanos. Viņi pastāstīja, ka viņiem ir „nepārvaramas” problēmas un daudz dusmu. Mēs sākām strādāt pie līguma, vienojoties par rūpēm un aizbildnību par bērniem, par alimentiem utt. Pēc ilgām pārrunām ar mani par šiem jautājumiem vairāku dienu garumā, viņi izlēma, ka labāk būtu palikt kopā un sākt

visu no jauna. Vīrs man pajautāja:
„Vai tad jūs nevēlaties saņemt mūsu
naudu?” Kopš tā brīža ir pagājis kāds
laiks, bet viņi joprojām ir kopā.

Es runāju ar cilvēkiem par grēksūdzi,
Svēto Misi, laulību utt. bez
atvainošanās un tieši, tik pat dabiski
kā runājot par laika apstākļiem,
politiku vai citiem jautājumiem. Tas
man ir ļāvis iegūt vairākus draugus.
Pēc dažiem mēnešiem pie manis
atnāca kāds pāris, lai parunātu par
mantojuma lietām. Kamēr mēs
runājām par to un par dzīvi kā tādu,
viņi pastāstīja, ka viņi ir kopā
divdesmit gadus un ka viņiem ir divi
pieauguši bērni, un ka viņi nav
laulājušies. Vakar viņi ielūdza mani
uz savām kāzām.

Tas viss dod man daudz iemeslu ik
dienas pateikties Dievam par to, ka
Viņš ļauj man būt Viņa darbarīkam
šo cilvēku dzīvēs.

Vēl viena mana nodarbošanās ir radioprogrammas vadīšana par juridiskiem jautājumiem. Tā mērķis ir dot klausītājiem precīzu informāciju, piedāvāt risinājumus tiem, kas zvana par savām problēmām, un parādīt, ka juristi uztver savus klientus kā cilvēkus, kam nepieciešama palīdzība, nevis tikai kā ienākumu avotu. Raidījumā tiek risināti visdažādākie temati – eitanāzija, laulība, kaimiņu attiecības, līzingi... Pirms dažām dienām tēma bija aborts. Viens no klausītājiem uzmeklēja manu biroju un atnesa man veselu maisu ar tomātiem no viņa paša dārza kā atzinību par to, kā esmu tikusi galā ar šo jautājumu. Cik labi tie garšoja!

Mans jaunais skatījums uz dzīvi ir ietekmējis arī manu ģimeni. Mēs mācāmies, ka darbs, studijas, jebkurš pasākums ir līdzeklis, ko Dievs mums ir devis, lai mēs pieaugtu tikumos, kas ir svarīgi, lai mēs pēc nāves

nokļūtu debesīs. Tāpat mēs arī
sākam saprast, ka visam, ko Dievs
dara, ir īpašs nolūks.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/juriste-sieva-un-mate/](https://opusdei.org/lv-lv/article/juriste-sieva-un-mate/)
(11.04.2026)